

rolske, štajarske in koroške, salcburške, avstrijske pod Anižo, Galicije in česke.

Mali grb je enak srednjemu, samo da nima enajst stranskih ščitov.

Deržavni barvi ste zlata in črna, hišni barvi pa sreberna in rdeča barva; geslo ali pregovor cesarja sedaj vladajočega je: „Viribus unitis“ to je: „Z zedinjenimi močmi“.

Otroški vertec. *)

Spijoči Jezušek.

(Svobodno po F. V.)

Zgodnja pomlad bila je. Sveti družini v Nacaretu primanjkovalo je derv. Ko torej sv. Jožef neko jutro seže po sekiri, da bi šel iskat v gojzd kaj lesenine za kurjavo, je marljivi Jezušek koj tudi na nogah, poišče svoj košek, in gre s svojim rednikom iz doma. V gojzdu obadva kaj pridno delata; sv. Jožef z dobro nabrušeno sekiro drevesa podira in veje seka, mali Jezušek pak jih nosi na zeleno trato ob kraju gojzda, da bi jih potem zvozila domu. V mali košek pa na zadnje Jezušek še hoče nabrati drobnih iveri, da bi ljuba mamka Marija imela tudi kaj teh potrebnih malenkosti za podkurjavo pri rokah. Od marljivega dela in urnega tékanja so mlademu Jezušku plamtela nedolžna ličica ko rudeča juterna zarija; ves utrujen se usede na mehki mah pod neko smrekico, poleg ktere je rastle tudi prijazna breza. Tički so tako ljubeznjivo prepevali, da se malemu Jezušku malo zadremlje, torej se nasloni v smrekovi senci na mehki mah, in presladko zaspi. Ko mah, smrekica in breza Jezuška zadremati vidijo, se silno razveselē. V željah, da bi svojemu mlademu stvarniku saj dalje mogli služiti, mah zdajci požene lepe cvetke iz svojih koreninic, da bi Jezušek imel bolj zalo posteljico; smrekica in breza pak nagnete svoje goste veje k tlam, in naredite tako okrog njega mično zeleni, hladni šotorček. Ko se Jezušek prebudi in

*) Učenci imajo povestice kaj zelo radi. Velikokrat, ko so otroci med ukom nepokojni, je prav dobro, če ima učitelj kaj takega blaga pri rokah, ker z oblubo kake lepe povestice jih najpred pripravi k pokoju. Želeti je, da bi „Tov.“ pod zgoraj navedenim naslovom odperl nov predel, ter bi donasal bolj pogosto kako krajšo povestico; zvesti smo si, da bi vstrezal s tem na vse strani.
Pis.

vidi, kako zelo so mu mah, smrekica in breza postregli, je zelo vesel, vzdigne svojo desno ročico, in jih blagoslovi. Zato še sedaj o svetem božičnem času rabijo otroci mah za jaslice, in postavljajo na sv. Telesa dan ljudje smrekove mlaje in brezove veje ob cestah, kjer hodi procesija.

Rodoljub Podratitovski.

Drobtinice iz dnevnika slovenskega učitelja.

Spisuje Josip Levčnik.

Motto: „Nulla dies sine linea!“
Stari rimljanaki pregovor.

IV.

Zgodnje jutro 9. avgusta najdelo me je že na nogah. V tuji postelji in med tujimi ljudmi se ne poležuje rado dolgo; zlasti pa ne, če človeka priganjajo kake skerbi na noge. Pred vsem se mi je bilo treba ozirati za kako primerno domače stanovanje, zakaj, po dunajskih gostilnicah delajo s tujci nekako tako, kakor pravi naš pregovor, „da ne derejo z nožem, ampak s pilo“. — Prehodil sem torej koj na tešče več ulic in pazil po listkih, ki so po mestih navadno razpostavljeni ob vežnih dúrih in naznanjajo spraznjena stanovališča. Vkljub obilne hoje po mnogih ulicah se mi vendar o tem prvem iskanju ni hotlo naleteti nič pripravnega.

Blizu Politehnike stoji prekrasno svetišče, cerkev sv. Karola Boromeja. Zidati jo je dal v zlogu St. Peterske cerkve v Rimu po neki zaobljubi zlasti v stavbinih delih neumerljivi cesar Karol VI.*) ob času hude kuge l. 1713., kar kažejo tudi dotične podobe nad velikim cerkvenim vhodom in pa napis: „Vota mea reddam in conspectu timentium Deum“ (Pred obličjem bogaboječih rešil bom obljube svoje). Znotranje te podolgasto - okrogle cerkve, ki ima ob ladiji — ktero nadkriluje visoka derzovito postavljena kupla — prislunjena na dve večje in čveterje manjše kapele, je z marmelnom in presnimi slikarijami prezalo okinčano. Prav po naključju najdeli smo se bili ravno v tej cerkvi nekteri slovenski učitelji. Gospodarstvena šola se namreč ni pričela s kako javno božjo službo; ker pa

*) Znamenita knjiga: „Monumenta augusta carolina“, ki pa je že kaj redka kje, popisuje stavbina dela tega verlega in pobožnega cesarja. Tudi stara semerniška cesta, in — če se ne motim, — naša ljubeljska, so njegove naprave.